

แนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี

The Guidelines for the Administration of Student Support System in Student Affairs of Nonthaburi Vocational Education Office

วีระพล โกยเงิน¹ และ ปณต นามะวิโรจน์²

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์^{1,2}

Veerapol Koingoen¹ and Panot Namawiroj²

Rajapruk University^{1,2}

Corresponding Author, Email: mint023135@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน 2) เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน จำแนกตามตำแหน่ง ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และขนาดของสถานศึกษา และ 3) ศึกษาแนวทางในการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน และผู้บริหารสถานศึกษาและครู จำนวน 248 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์และแบบประเมิน มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 1.00 ทุกข้อ และความเที่ยงเท่ากับ .96 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การทดสอบความแตกต่างรายคู่แบบ LSD และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1) การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับสูงมาก

2) ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามตำแหน่งและขนาดของสถานศึกษา ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน ส่วนระดับการศึกษาและประสบการณ์การทำงาน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ .05

* ได้รับบทความ: 25 เมษายน 2568; แก้ไขบทความ: 17 พฤษภาคม 2568; ตอรับตีพิมพ์: 11 กันยายน 2568

3) แนวทางในการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน ผู้บริหารสถานศึกษาควรมุ่งเน้นความสำคัญของการเข้าใจนักเรียนเป็นรายบุคคล การเก็บข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับนักเรียนเพื่อจัดกลุ่ม มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ให้ความสำคัญของการป้องกันและแก้ไขปัญหา โดยเฉพาะกลุ่มเสี่ยง มีการส่งต่อกรณีที่ไม่สามารถเยียวยาได้

คำสำคัญ: แนวทางการบริหารงาน; ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน; สถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the guideline for administration of student support system in student affairs, 2) to compare on guideline for administration of student support system in student affairs classified by position, education level, work experience and school size, and 3) to study the guideline for administration of student support system in student affairs of Nonthaburi Vocational Education Office. The sample consisted of 5 expert and 248 school administrator and teachers. The research instrument was a interview and questionnaire with content validity, IOC values 1.00 all items and a reliability value of .96. The data were analyzed by using frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, One-way ANOVA, LSD and content analysis.

The results of the research were as follows:

1) the administration of student support system in student affairs of Nonthaburi Vocational Education Office was a high level in over all and particular aspects

2) the administration of student support system in student affairs of Nonthaburi Vocational Education Office classified by position and school size were not difference, while classified by education level and work experience were statistically significant at the level of .01 and .05

3) Guidelines for administration of student support system in student affairs of Nonthaburi Vocational Education Office, School administrators should focus on the importance of understanding students individually, collecting in-depth information about

students to group them, organizing various activities, emphasizing prevention and problem solving, especially for at-risk groups, and referring cases that cannot be cured.

Keywords: The Guideline for Administration; Support System In Student Affairs; Nonthaburi Vocational Education Office

บทนำ

การอาชีวศึกษา เป็นองค์การที่ให้ความรู้แก่บุคคลเพื่อนำความรู้ที่ได้รับนั้นไปประกอบอาชีพ เมื่อประชาชนมีอาชีพประเทศชาติมั่นคงทางเศรษฐกิจมากขึ้น การศึกษาวิชาชีพเป็นรากฐานสำคัญ ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เพราะความเจริญของประเทศนั้นขึ้นอยู่กับทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ ตามนโยบายของรัฐบาล "จะไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง" ที่ให้ความสำคัญกับคนทุกกลุ่ม และเพื่อให้คนไทย ทุกคนได้รับประโยชน์ในทุกด้านอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและถือเป็นนโยบาย แรงจูงใจที่การศึกษากับผู้เรียนทุกกลุ่มอย่างเท่าเทียมกัน แต่เนื่องจากในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของ โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ที่ผ่านมาและที่กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน ทำให้ผู้เรียนจำนวนมากหลุดออกจากระบบการศึกษาภาคบังคับ การศึกษาระดับมัธยมศึกษา การศึกษาระดับอาชีวศึกษา และการศึกษาตามอัธยาศัย กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ดำเนินการขับเคลื่อนการดำเนินงานส่งเสริมโอกาส ความเสมอภาคและความเท่าเทียมทางการศึกษา(กระทรวงศึกษาธิการ, 2565)

จากข้อมูลผลการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในปี 2557 ได้รายงานข้อมูลการออกกลางคัน ว่ามีนักเรียนอาชีวศึกษาจากสถานศึกษาทั้ง 421 แห่ง มีนักเรียนที่ออก กลางคันทั้งสิ้น 33,109 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.03 ส่วนสาเหตุการออกกลางคันโดยส่วนใหญ่มีสาเหตุ มาจากการมีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์การขาดเรียนบ่อย ปัญหา การทะเลาะวิวาท ปัญหาชู้สาว ตั้งครรภ์ ยาเสพติด เล่นการพนัน คบเพื่อนกลุ่มเสี่ยง การเรียนในสาขาที่ไม่ถนัด ครอบครัวมีปัญหาการหย่าร้าง ครอบครัวมีฐานะยากจน ผู้ปกครองไม่ให้ความสำคัญกับการศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา, 2557) ยังคงเป็นปัญหามาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งปัจจุบันสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนยังคง พบว่า มีนักเรียนออกกลางคันขาดเรียน ปัญหาชู้สาว การทะเลาะวิวาท มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ จึงจำเป็นต้องให้การช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน (สถาบันอาชีวศึกษาในจังหวัดนนทบุรี, 2566)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ในสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้เป็นแนวทางในการพัฒนาและ ปรับปรุงการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนให้มีประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามตำแหน่ง ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และขนาดของสถานศึกษา
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี ปี 2566 จำนวน 719 คน จากวิทยาลัย จำนวน 12 แห่ง (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2566)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนในสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตารางของ Krejcie and Morgan (1970) โดยวิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามขนาดของวิทยาลัย ได้แก่ ขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ จากนั้นทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 248 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

2.1.1 แบบสอบถาม (Questionnaire) เกี่ยวกับการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ตามแบบของลิเคิร์ท (Likert)

2.1.2 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี เป็นแบบสัมภาษณ์ชนิดแบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structure Interview)

2.2 การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.2.1. ศึกษาหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี

2.2.2 นำข้อมูลที่ได้สร้างเครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถาม

2.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบค่าความตรง (Content Validity) ค่าความสอดคล้องระหว่างแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) มีค่าความตรงตามเนื้อหาอยู่ระหว่าง 1.00 ทุกข้อ

2.4 นำแบบสอบถามไปใช้ (Try Out) กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง (Reliability Index) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .96

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ให้ออกหนังสือไปยังวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

3.2 ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามพร้อมหนังสือขอความร่วมมือด้วยตนเองไปยังสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 248 ฉบับ โดยผ่าน Google Forms / Email และด้วยตัวของผู้วิจัยเอง โดยได้รับกลับคืนร้อยละ 100

3.3 นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาต่อไป

3.4 ผู้วิจัยทำหนังสือขอสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ และเข้าสัมภาษณ์ตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาในจังหวัดนนทบุรี วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และคำนวณค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงมาตรฐาน (S.D.)

4.2 การทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาในจังหวัดนนทบุรี โดยใช้สถิติทดสอบที่แบบเป็นอิสระต่อกัน (Independent t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) และการทดสอบรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

4.3 การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content analysis)

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาในจังหวัดนนทบุรี โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) แล้วเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายไว้ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี ในภาพรวม

ด้านที่	แนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน	$\bar{x}$	S.D	การแปลความหมาย	อันดับ
1	รู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	4.42	.41	มาก	5
2	คัดกรองนักเรียน	4.54	.42	มากที่สุด	2
3	ส่งเสริมพัฒนานักเรียน	4.53	.58	มากที่สุด	3
4	การป้องกันและแก้ไขปัญหา	4.58	.44	มากที่สุด	1
5	การส่งต่อ	4.47	.56	มาก	4
เฉลี่ยรวม		4.51	.40	มากที่สุด	

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.51$, S.D. = .40) เมื่อพิจารณารายด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การป้องกันและแก้ไขปัญหา ($\bar{x} = 4.58$, S.D. = .44) รองลงมา คือ คัดกรองนักเรียน ส่งเสริมพัฒนานักเรียน การส่งต่อ และรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล

2. ผลการวิเคราะห์การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามตำแหน่ง ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และขนาดของสถานศึกษา สรุปได้ดังนี้

2.1 จำแนกตามตำแหน่ง ผู้บริหารสถานศึกษาและอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน

2.2 จำแนกตามระดับการศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษาและอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านด้านที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05

2.3 จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน ผู้บริหารสถานศึกษาและอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็น ในภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

2.4 จำแนกตามขนาดของสถานศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษาและอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็น ในภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

3. ผลการสัมภาษณ์แนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบัน อาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี

3.1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล

ผู้บริหารสถานศึกษาควรมุ่งเน้นในการศึกษาข้อมูลของนักเรียนอย่างละเอียดเป็นขั้นตอนสำคัญ ในการสร้างความเข้าใจที่ดีขึ้นเกี่ยวกับนักเรียนแต่ละคน

3.2 ด้านการคัดกรองนักเรียน

ผู้บริหารสถานศึกษาควรมุ่งเน้นพิจารณาข้อมูลนักเรียนและการจัดกลุ่มตามเกณฑ์ที่วิทยาลัย กำหนด เช่น กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มมีปัญหา จะช่วยให้ครูที่ปรึกษาสามารถติดตามและให้การดูแล นักเรียนได้อย่างเหมาะสม

3.3 ด้านการส่งเสริมพัฒนานักเรียน

ผู้บริหารสถานศึกษาควรมุ่งเน้นการมีความใส่ใจนักเรียนอย่างใกล้ชิดเป็นสิ่งสำคัญในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาของนักเรียน การไม่ปล่อยให้นักเรียนกลายเป็นปัญหาสังคมเป็นภารกิจที่ครูที่ปรึกษาควร ใส่ใจ โดยการจัดกิจกรรมต่างๆ

3.4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน

ผู้บริหารสถานศึกษาควรมุ่งเน้น ในการสนับสนุนให้นักเรียนเป็นบุคคลที่มีคุณภาพและภาคภูมิใจ ในตนเองเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนานักเรียน โดยเฉพาะการช่วยเหลือกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มมีปัญหากลับมา เป็นกลุ่มปกติ

3.5 ด้านการส่งต่อ

ผู้บริหารสถานศึกษาควรมุ่งเน้นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมคงเดิมและ ไม่ดีขึ้นนั้นต้องมีการประสานงานระหว่างครูที่ปรึกษากับครูแนะแนวหรือครูฝ่ายปกครอง เพื่อส่งต่อนักเรียน ที่มีปัญหายากต่อการช่วยเหลือไปยังหน่วยงานหรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เป็นเพราะผู้บริหารสถานศึกษาและอาจารย์ผู้สอนมีการนำแนวทางระบบดูแลช่วยเหลือมาดูแลนักเรียนในสถานศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ อาภากร แสงวงการ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนามาตรฐานแนวทางการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนอาชีวศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานอาชีวศึกษาจังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบันของการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนอาชีวศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนเอกชนสังกัดสำนักงานอาชีวศึกษาจังหวัดขอนแก่นโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา ลงมาคือ ด้านการคัดกรองนักเรียน และด้านการส่งต่อนักเรียน ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านสรุปได้ดังนี้

1.1 ด้านรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล พบว่า อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารสถานศึกษาและครู ได้มีการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อนำข้อมูลมาจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้เกิดการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประมาภรณ์ สนธิ (2560) การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลเป็นการจัดเก็บข้อมูลนักเรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยใช้เครื่องมือที่หลากหลายมีการจัดทำแฟ้มประวัตินักเรียนให้เป็นปัจจุบัน เพราะครูประจำชั้นต้องมีข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคลการเรียนรู้ข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับตัวนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะให้ครูความเข้าใจนักเรียนมากขึ้น ดังนั้นการเอาใจใส่นักเรียนเป็นรายบุคคลจึงเป็นความจำเป็นที่ครูต้องปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้สามารถนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อการคัดกรองนักเรียนเป็นประโยชน์ในการส่งเสริม การป้องกัน และการแก้ไขปัญหาให้นักเรียนได้อย่างถูกต้อง

1.2. ด้านคัดกรองนักเรียน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารสถานศึกษาและครูการพิจารณาข้อมูลนักเรียนเป็นส่วนสำคัญในการจัดกลุ่มนักเรียนตามเกณฑ์ที่วิทยาลัยกำหนด ซึ่งสามารถแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มมีปัญหา โดยครูที่ปรึกษาจะต้องเก็บข้อมูลเหล่านี้เป็นความลับ ซึ่งสอดคล้องกับ อาภากร แสงวงการ (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแนวทางการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนอาชีวศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานอาชีวศึกษาจังหวัดขอนแก่น จากผลการวิจัยที่พบว่า สภาพปัจจุบันของการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนอาชีวศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานอาชีวศึกษาจังหวัดขอนแก่น โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการคัดกรองผู้เรียน รองลงมาคือ ด้านการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล และด้านการส่งต่อผู้เรียนตามลำดับ

1.3 ด้านการส่งเสริมพัฒนานักเรียน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารสถานศึกษาและครู มีการดูแลนักเรียนในวิทยาลัยควรมีความใส่ใจอย่างใกล้ชิด เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหที่อาจส่งผลกระทบต่อการพัฒนาและการศึกษาของนักเรียน ครูที่ปรึกษามีบทบาทสำคัญในการช่วยผ่อนคลายนักเรียนและหาวิธีการช่วยเหลือเพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนนั้นกลายเป็นปัญหาสังคม สอดคล้องกับ ปรมาภรณ์ สนธิ (2560) พบว่า โรงเรียนมีการส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนทุกคนที่อยู่ในความดูแลของครูให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ มีความภาคภูมิใจในตนเอง มีกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาและส่งเสริมนักเรียน เช่น กิจกรรมโฮมรูม การเยี่ยมบ้าน การจัดประชุมผู้ปกครอง จัดกิจกรรมเสริมสร้างทักษะการดำรงชีวิตแลกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ถ้านักเรียนได้รับการส่งเสริมและพัฒนาที่เหมาะสมกับสภาพปัญหาของเขา จะเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเหล่านั้นสู่ความเป็นเลิศในด้านต่าง ๆ

1.4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญห พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสถาบันอาชีวศึกษามุ่งเน้นการสร้างบรรยากาศที่อบอุ่น จัดให้มีการปรึกษาเบื้องต้น การให้การช่วยเหลือนักศึกษา มีกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อให้นักศึกษามีจุดเด่นจุดแข็งในด้านต่างๆ ได้ดูแลช่วยเหลือเพื่อนที่ด้อยกว่า มีการจัดให้มีกิจกรรมซ่อมเสริม มีกิจกรรมการสื่อสารกับผู้ปกครอง โดยอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกวิทยาลัย สอดคล้องกับ Lavrne (2000) ที่ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนกับชุมชนต้องสร้างความร่วมมือกันป้องกันและแก้ไขปัญหโดยต้องเน้นมีการติดต่อสื่อสารร่วมมือระหว่างกลุ่มย่อยอย่างต่อเนื่องและควรการประสานความร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนกับหน่วยงานรัฐจำเป็นต้องมีตัวแทนระดับผู้นำของกลุ่มย่อย และควรมียุทธวิธีเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจและ การรู้จักป้องกันตนเองแก่ผู้ปกครองและชุมชนด้วย

1.5 ด้านการส่งต่อ พบว่า อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารสถานศึกษาและครู มีการส่งต่อในกระบวนการนี้สามารถแบ่งออกเป็นสองแบบ ได้แก่ การส่งต่อภายใน ซึ่งทำภายในสถานศึกษาและการส่งต่อภายนอก ซึ่งเกี่ยวข้องกับหน่วยงานภายนอก ที่มีความสามารถในการดูแลและช่วยเหลืออย่างเฉพาะทาง สอดคล้องกับ วรวิทย์ สุขะเสวก (2563) ได้ศึกษาการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษาที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิต นักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตจังหวัดนครสวรรค์ ผลวิจัยพบว่าด้านการส่งต่อ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ กรณีที่นักศึกษามีปัญหาด้านจิตใจที่ซับซ้อน ทางวิทยาลัยมีการดำเนินการส่งต่อให้ครูผู้มีความรู้เฉพาะทางบำบัดรักษาทางจิต และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ กรณีที่นักศึกษามีปัญหาด้านร่างกาย มีการดำเนินการส่งต่อให้กับครูพยาบาล

2. เปรียบเทียบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามตำแหน่ง ระดับการศึกษา ประสิทธิภาพการทำงาน และขนาดของสถานศึกษา ผู้วิจัยนำมาอภิปรายตามลำดับ ดังนี้

2.1. จำแนกตามตำแหน่ง ในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารสถานศึกษาและอาจารย์ผู้สอนได้ปฏิบัติตามนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเอกชน ในการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กรดามลิล (2564) ได้ศึกษาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนต่อสภาพการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 จำแนกตามตำแหน่งการทำงานพบว่าโดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

2.2 จำแนกตามระดับการศึกษา ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะผู้บริหารสถานศึกษาและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีมีความรู้ความเข้าใจและวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนพร้อมกับให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมเชิงบวกได้ดีกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิวา ขุนชำนาญ (2564) ได้ศึกษาการบริหารจัดการระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1 ผลการวิจัยพบว่าการบริหารจัดการระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน ซึ่งจำแนกตามระดับการศึกษาและประสบการณ์ในการทำงาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 จำแนกตามประสบการณ์การทำงานในภาพรวมไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกระบวนการทำงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนมีแนวทางที่ชัดเจนและถูกกำหนดเป็มาตรฐานเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิวา ขุนชำนาญ (2564) ได้ศึกษาการบริหารจัดการระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1 ผลการวิจัยพบว่าการบริหารจัดการระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน ซึ่งจำแนกตามระดับการศึกษาและประสบการณ์ในการทำงาน มีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 จำแนกตามขนาดของสถานศึกษาในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสถานศึกษา มีการกำหนดแนวทางและโครงสร้างในการดำเนินงาน จากสำนักคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเอกชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพัฒน์ ภักดีโพธิ์ (2558) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31 ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31 การจำแนกตามขนาดสถานศึกษา ทั้งโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อติศร แ่งคุณเซว้ เรื่อง การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 11 ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน จำแนกตามขนาดของสถานศึกษา พบว่า ในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

3. แนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ สรุปได้ดังนี้

3.1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล

ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้ความสำคัญกับการศึกษาข้อมูลนักเรียนอย่างละเอียดรอบด้าน เพื่อให้ครูสามารถเข้าใจและช่วยเหลือพัฒนาผู้เรียนได้อย่างตรงจุดและมีประสิทธิภาพโดยอาศัยข้อมูลจริง แทนการคาดเดา สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชพล เทียงดี (2563 : 41) ศึกษาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 พบว่าการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามตาม ขนาดของสถานศึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลและ ด้านการป้องกันและการแก้ไขปัญหา

3.2 ด้านการคัดกรองนักเรียน

ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้ความสำคัญกับการพิจารณาและจัดกลุ่มข้อมูลนักเรียนตามเกณฑ์ เพื่อให้ครูที่ปรึกษาสามารถดูแล ส่งเสริม และพัฒนานักเรียนแต่ละกลุ่มได้อย่างเหมาะสม โดยอาศัยข้อมูลเชิงประจักษ์และความร่วมมือกับผู้ปกครองและวิทยาลัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ แจ็คสัน (Jackson, 2018) ได้ศึกษาผลกระทบของการจัดกลุ่มที่ปรึกษาปัญหา พฤติกรรมด้านเยาวชนปัญญา โดยเน้นเทคนิคการควบคุมตนเอง ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมในชั้นเรียนและประสิทธิภาพในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมนี้มี ผลกระทบในด้านบวกที่มีผลต่อพฤติกรรมในชั้นเรียนและประสิทธิภาพในตนเองโดยมีข้อเสนอแนะ ควรปฏิบัติงานกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมในชั้นเรียนแบบแปลกแยกได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้ วิธีการปฏิบัติอย่างจริงจังกับนักเรียนเหล่านี้ ผู้แนะแนวต้องมีความสามารถในการป้องกันไม่ให้เกิด ปัญหาพฤติกรรมมากขึ้น

3.3 ด้านการส่งเสริมพัฒนานักเรียน

ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้ความสำคัญกับการดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด ผ่านกิจกรรมหลากหลายและการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อป้องกัน แก้ไขปัญหา และส่งเสริมพัฒนาการนักเรียนอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตราพร สุทธิสาร (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของ สถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบันในการพัฒนาแนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1 โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย คือ ด้านการส่งเสริมนักเรียน รองลงมาคือ ด้านการ ป้องกันและแก้ไขปัญหา ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการส่งต่อนักเรียน และด้านการคัดกรองนักเรียน

3.4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน

ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้ความสำคัญกับการสนับสนุนให้นักเรียนทุกคนเป็นบุคคลที่มีคุณภาพและภาคภูมิใจในตนเอง โดยเฉพาะการดูแลและช่วยเหลือกลุ่มเสี่ยงให้กลับมาเป็นปกติ ผ่านกิจกรรมที่เหมาะสมและการแก้ไขปัญหาคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคล สอดคล้องกับงานวิจัยของ กันเดอร์สัน (Gunderson 2017) ได้ศึกษาการใช้การประชุมสร้างสรรค์ในโรงเรียน ซึ่งเรียกชื่อเฉพาะว่าการประชุมกลุ่มครอบครัวในการศึกษาแก้ปัญหาเด็กนักเรียนหนีเรียนโดยให้ ผู้ปกครองที่มีลูกหลานหนีเรียนได้เข้าร่วมประชุม ปรึกษาหารือวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยกลุ่มครอบครัวประกอบด้วย กลุ่มเสี่ยงต่ำ กลุ่มเสี่ยงปานกลางและกลุ่มเสี่ยงสูง

3.5 ด้านการส่งต่อ

ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้ความสำคัญกับการประสานงานส่งต่อนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมไม่ดีขึ้นไปยังครูแนะแนว ฝ่ายปกครอง หรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา เพื่อให้ได้รับการแก้ไขอย่างถูกต้องและรวดเร็ว สอดคล้องกับงานวิจัยของ จอห์นสัน (Johnson 2017) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการให้ คำปรึกษาที่มีประสิทธิผลในโรงเรียน พบว่า แผนการแนะแนวในปัจจุบันควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ นอกจากนั้นการสำรวจประสิทธิผลของแผนงานของโรงเรียน สามารถนำมาใช้ได้กับฝ่ายกิจกรรมนักเรียนและผู้เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาที่แสวงหาแผนงานให้คำปรึกษาที่มีประสิทธิภาพที่มุ่งให้ความสำคัญกับความก้าวหน้าของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. การนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้บริหารสถานศึกษาควรเยี่ยมบ้านนักเรียนเพื่อทำความรู้จักและให้คำปรึกษาตามปัญหาของนักเรียนแต่ละราย

1.2 ควรจัดทำการคัดกรองนักเรียนกลุ่มเสี่ยงอย่างรอบคอบ เพื่อให้การแบ่งกลุ่มและวิเคราะห์พฤติกรรมถูกต้องและชัดเจน

1.3 ควรส่งเสริมกิจกรรมประชุมผู้ปกครองเพื่อสร้างความร่วมมือและหาแนวทางปรับปรุงพฤติกรรมนักเรียน

1.4 ควรติดตามสภาพปัญหาของนักเรียนและดำเนินกิจกรรมแก้ไขปัญหอย่างเหมาะสม ครูที่ปรึกษาควรให้คำปรึกษาอย่างต่อเนื่อง

1.5 ควรสนับสนุนการส่งนักเรียนไปยังผู้เชี่ยวชาญหรือหน่วยงานภายนอกเมื่อจำเป็น พร้อมติดตามผลและระบุปัญหาอย่างชัดเจน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อนำไปพัฒนาผู้เรียนและแก้ไขปัญหาอย่างตรงจุด

2.2 ควรศึกษาการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความทันสมัย

องค์ความรู้ใหม่

จากการทำวิจัยผู้วิจัยสนใจศึกษาแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี เพื่อนำไปพัฒนาและปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มี 5 ด้าน ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1 แนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน
ในสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี

เอกสารอ้างอิง

- กรดา มลิลลา. (2564). การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1. วารสารมหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 8 (2), 31-41.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2565). คู่มือครูประจำชั้นและครูที่ปรึกษา. กรุงเทพฯ: ครูสภา.
- จิตรภาพ สุทธิสาร.(2562). การพัฒนาแนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา เอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรุฒิ สุขะเสวก. (2563). การบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษาที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตนักศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตจังหวัดนครสวรรค์. วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ วิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์, 8(1), 377-392.
- ปรมาภรณ์ สนธิ. (2560). แนวทางการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนระดับประถมศึกษาของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- พรพัฒน์ ภัคดีโพธิ์ (2558) การศึกษาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31. วารสารวิจัยและพัฒนา วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 10(3), 191-196.
- รัชพล เทียงดี. (2563). การศึกษาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- ศิวา ขุนชำนาญ. (2564). การบริหารจัดการระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1. การประชุมหาดีใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 12, 12(1), 1313 –1328.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2557). พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนตามมาตรฐานการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2566). ข้อมูลสารสนเทศสถาบันอาชีวศึกษาใน จังหวัดนนทบุรี. สืบค้นเมื่อ 10 มีนาคม 2567, จาก [http:// www.bme.vec.go.th/Report.aspx](http://www.bme.vec.go.th/Report.aspx).
- อาภากร แสงวงการ (2563) การพัฒนาแนวทางการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานอาชีวศึกษาจังหวัดขอนแก่น. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- Gunderson, J. (2017). Family group conference: An innovative approach to truancy inschools. A case study. Retieved March 2, 2024, available from: <http://digital.library.usc.edu/cdm/ref/collection/p15799coll/16id/77364>
- Goodman, R., & others. (2003). Using the Strengths and Difficulties Questionnaire (SDQ) to screen for child psychiatric discipline in a community samples. Dissertation Abstracts International, 65(10), 1178-A.
- Jackson, S. M. (n.d.). (2017). The Effects of a Cognitive – Behavioral Group Counseling Intervention That Emphasizes Self-Management Techniques on the Classroom Behavior and Self-Efficacy of Middleschool Students. Retrieved August 27, from <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/22221447>
- Krejcie, R.V., & D.W. Morgan. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. Educational and Psychological Measurement, 30(3), 607-610.
- Laverne, Mc. Coy-Byers. (2000). Coalition Between Schools and Community Agencies for the Contral of Truancy: Identification of Critical Factors Contributing to Coalition Effectiveness. Dissertation AbstractsInternational, 60(9).
- S.M. Jackson. (2018). The effects of a cognitive - behavioral group counseling intervention that emphasizes salf-management teachniques on the classroom behavior and self-efficacy of middleschool student. <http://ncbi.nlm.nih.gov/pumed/22221447>.